

Tadej Pogačar

Jednadvacetiletí závodníci nejsou předurčení k tomu, aby vyhrávali Tour de France. I ty největší hvězdy tohoto sportu obvykle potřebují několik let na to, aby dozrály a vyvinuly se, než jsou připraveny bojovat o největší metu silniční cyklistiky, přičemž většina z nich nedosáhne vrcholové formy ani na přelomu dvacátého a třicátého roku života. Tadej Pogačar však není obyčejný jezdec a v roce 2020 se stal nejmladším mužem za posledních víc než sto let, který získal žlutý trikot.

Tento ohromující výsledek byl vyvrcholením překotného vzestupu ke slávě. Pogačar se narodil v Komendě (předměstí slovinského hlavního města Lublaně) Marjetě (učitelce francouzštiny) a Mirkovi (průmyslovému designérovi) Pogačarovým. V devíti letech se nadchl pro cyklistiku a jako dorostenec sklízел úspěchy v juniorských závodech. Už v jeho první profesionální sezoně v roce 2019, kdy při svém debutu na Grand Tour na Vuelte a España skončil na stupních vítězů, bylo jasné, že tento pohodový Slovinec je výjimečný talent, ale svět stále nebyl připraven na to, co předvedl na Tour de France v následujícím roce. Závod zahájil jako největší favorit a ostatní soupeři mu umožnili zaútočit a vyhrát dvě horské etapy, jednu v Pyrenejích a druhou v Alpách. V závěrečném týdnu se dostal až na druhé místo celkové klasifikace, ale ztrátu 59 sekund, kterou musel dohnat, aby porazil svého slovinského krajana a mentora Primože Rogliče před závěrečnou rozhodující časovkou, považovala většina odborníků za nepřekonatelnou. To, co se stalo poté, vešlo do dějin cyklistiky: Roglič zůstal vzadu, Pogačar se vydal vstříc ohromnému vítězství a nakonec zvítězil s náskokem celé minuty.

Jestliže toto první vítězství na Tour bylo vítězstvím nováčka, který si pro svůj triumf dojel na poslední překážce, obhajoba jeho titulu v následujícím roce byla naprostou dominancí od začátku do konce. Tentokrát ho rozhodně nikdo nepodceňoval, ale nikdo ho jednoduše nedokázal zastavit. V první horské etapě závodu podnikl drtivý útok na dlouhou trať, všem ostatním závodníkům nadělil několik minut ztráty a žlutý trikot uhájil zdánlivě bez sebemenších potíží až do Paříže, a cestou vyhrál další dvě etapy.

V této fázi to vypadalo, že Pogačara už nic nezastaví a že bude Tour vévodit ještě dlouhá léta. Jeho forma před Tour v roce 2022, kdy vyhrál řadu závodů, rozhodně naznačovala, že má skutečně nakročeno k třetímu titulu v řadě. Na tomto závodě však zažil svůj vůbec první neúspěch, když na něj Jonas Vingegaard a jeho tým Jumbo-Visma během impozantní etapy na Col du Galibier v Alpách nastražili past. Vingegaard a jeho týmový kolega Roglič na něj společně zaútočili v tandemu a nakonec se jim ho podařilo předjet a připravit o žlutý trikot. Následující dva týdny se Pogačar znovu a znovu pokoušel útočit a nechat Vingegaarda za sebou, ale marně, protože Dán se mu v každém terénu vyrovnal. Nakonec byl zdánlivě neporazitelný Pogačar poražen.

Pogačar byl odhodlán získat zpět titul z Tour a sezonu 2023 zahájil v ještě působivější formě, když vyhrál řadu významných jednodenních klasik a na jarním etapovém závodě Paříž-Nice ušetril Vingegaardovi porážku. Ačkolí mu přípravu zhatila zlomenina zápěstí, kterou utrpěl při pádu, na Tour de France přijel zdánlivě ve špičkové formě a první dva týdny strávil v napínavém duelu s vyrovnaným Vingegaardem. Během pouhých dvou dnů však Pogačar utrpěl dvě rozhodující rány: Nejprve utrpěl porážku v důležité časovce a poté spektakulárně odpadl na masivu Col de la Loze. „Jsem na dně, končím,“ bylo slyšet, jak se sklíčeně vyznává do závodní vysílačky, zatímco se vzdaloval v tomto stoupání, což byl vzácný a dojemný okamžik zranitelnosti muže, který se dříve zdál nepřemožitelný a nyní už podruhé za sebou skončil na druhém místě.

